

[Aksel Larsen.]

net fatte sig tilstrækkeligt hurtigt til at naa at faa Ordet under første Behandling, til Trods for, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gjorde, hvad han kunde, for at hjælpe dem til Besindelse og give dem Stikordet. Jeg afventede derfor med meget stor Taalmodighed anden Behandling, idet jeg tænkte, at saa vilde der vel komme en Motivering. Men jeg konstaterer, at endnu ikke, da vi befinder os ved tredje Behandling — og dette maa være en meget vigtig Kriselov, siden det haster saa kolossalt — har hverken Regeringsmedlemmerne eller nogen af de to Regeringspartiers Medlemmer, specielt ikke Socialdemokratiets, følt Trang til at tage Ordet. Det maa være en meget daarlig Sag, der ikke kan finde en eneste Forsvarer, og naar de ærede Medlemmer i saa beskednen Tavshed holder sig tilbage, kan det jo kun være, fordi de er overbevist om, at det er en daarlig Sag, de er ved at gennemføre.

Som Motivering, saa at sige som eneste Motivering for den Lov, der behandles her, siges der, at det findes naturligt at forhøje det, jeg ikke kan opfatte som andet end offentlig Hjælp, for Kronprinsens Vedkommende fra 48 000 Kr. til 120 000 Kr. aarlig. Det er en temmelig anselig Hjælp, som antagelig ikke medfører Tab af borgerlige Rettigheder. Men for at støtte denne Motivering, at det er „naturligt“, uden at man dog begrunder, hvorfor, henviser man til en Lov, der er vedtaget i 1906. Ja, den paagældende Lov blev vedtaget mod Socialdemokratiets Stemmer, og adskillige af de her i Tinget siddende Socialdemokrater deltog dengang i Afstemningen mod Loven. Saa kan jeg naturligvis spørge uden Udsigt til at faa Svar ... (*Christmas Møller*: Det kan ikke have været mange, for der var ikke mange). Nej, det kan ikke have været mange, for der var ikke mange dengang, men der er nogle Stykker nu, og der har maaske ved tidligere Lejligheder været flere Konservative i Rigsdagen, end der er nu. (*Christmas Møller*: Er der andre tilbage end Borgbjerg?). Det er jeg ikke i Stand til at sige i Øjeblikket, men det forekommer mig i denne Forbindelse at være uden Betydning, om der var mange eller faa. (*Christmas Møller*: Der er ikke andre end Undervisningsministeren). Jeg foreslaar, at det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, hvis han har et Mellemværende med Socialdemokratiet fra denne gamle Tid, selv tager Ordet og omtaler det; det vil give en lang frugtbare Diskussion. Men det, det drejer

sig om, er, at Socialdemokratiet i 1906 som Parti, med de Repræsentanter, det havde i Rigsdagen, modsatte sig den Bevilling, som man her henviser til. Man kommer med andre Ord fra Socialdemokratiets Side og siger: Eftersom man i 1906 har gennemført en Bevilling, som vi var Modstandere af, er det naturligt, at denne Bevilling gennemføres nu. Jeg efterlyser igen — uden nogen som helst Udsigt til at faa Svar fra Folk, der ikke tør svare — en Motivering for, at det, der var forkert og naturstridigt i 1906, er blevet naturligt i 1935. Jeg retter Efterlysningen ikke blot til Socialdemokratiet, men ogsaa til Det radikale Venstre. Der er i Øjeblikket en voldsom Indsamling i Gang, fordi man skal skaffe nogle beskedne Bryllupsgaver til et Par Mennesker, der vil gifte sig; og Det radikale Venstre er meget stærkt engageret i den, og det er Socialdemokratiet ogsaa. I København har „Social-Demokraten“ ganske vist holdt sig forsigtigt tilbage af taktiske Grunde; men ude i Landet, i Provinsen, ser vi i den socialdemokratiske Presse Opraab med trespaltede Overskrifter om Nødvendigheden af at give et Bidrag til Folkegaven til Kronprinseparret, og saa gøres det samtidig yderst behændigt af de paagældende Redaktører. „Fyns Socialdemokrat“, som for et Par Dage siden bragte et saadant Opraab, klistrede umiddelbart op ad den en Rubrik: „Meld dig ind i Socialdemokratiet for at kæmpe for dine Idealer“.

Men den radikale Presse er godt med i den Henseende, og jeg vilde gerne have at vide, om der er nogen af de tilstedeværende ærede Medlemmer af Det radikale Venstre, der har Mod til at forklare, hvorfor Det radikale Venstre, som den Gang var imod Prinsesseudstyret, nu er voldsomme Tilhængere af det.

Men dette her er naturligvis Petitesser og Naalestik. Det afgørende er dette, at man i en Situation som den nuværende byder Arbejderbefolkningen i Danmark det, at der skal ydes forhøjede Aarpenge til Arvingerne til nogle af Europas største Formuer. Den Motivering, der ikke staar her, men vel maa være den eneste brugbare, er den, at ellers kan de ikke klare sig selv. Ja, det skulde virkelig interessere mig, hvis der fandtes et Medlem af dette Ting, som havde Mod til at motivere dette. Jeg ved, de findes ikke paa Socialdemokratiets Bænke, de findes ikke heller i Det radikale Venstre. Jeg efterlyser, om der andre Steder her i Salen skulde findes ærede Medlemmer, der har Mod til at motivere, at man i en Si-